

Ahogy a tollpihét a szél

Kislányként imádtam bújócskázni. Mindig olyan bújóhelyet kerestem, ami másnak eszébe se jutna. A szekrény mélye vagy az ágy alatti rész helyett jobb ötletnek bizonyult a garnitúra és a fal közötti szűk részbe bújni, vagy a sötétítő függöny mögött szoborként visszatartani a lélegzetemet. Nem tudom, mennyire játszottad, hogy nem találsz, mindenesetre elhittem, hogy ügyes voltam. Te is jó bújóhelyeket találtál. Sokáig kellett keresnem téged, volt, hogy elviselhetetlenül sokáig. Olyan hosszú ideig nem találtalak, hogy kétségbeestem és sírtam, mert azt hittem, soha többé nem látlak, eltűntél örökre, ahogy egy nap örökre eltűnt a nagyapám is, akit imádtam.

Amikor már nem bírtad tovább a sírásomat, előkerültél és felkaptál, ahogy a szél szokta a tollpihét és csak forogtál, forogtál velem körbe, míg könnycseppjeimet felszárította a boldogság, amit előkerülésed miatt éreztem.

Sokszor eltűntél, büntudat nélkül, de neked könnyű volt, mert azt mondtad, egyszer élünk és ha nem vagyunk fontosak magunknak, akkor, vajon, kinek lennénk azok. Élj a mának, ezt mondtad és a karodra is ez volt tetoválva. A jobb karod puha bőrén felfelé futottak a betűk, amiket lehunytt szemmel számtalanszor végigsimítottam, így próbálva megérteni a jelentésüket.

Azt mondtad, az életednél is jobban szeretsz, de amikor a szemedbe néztem, abban a szabadság vágyát láttam tükröződni, az volt, amit még nálam is jobban szeretted. Mamának is könnyű volt, mert neki ott volt Isten, vele beszélt meg mindent, belőle nyert erőt. Csak én maradtam erő és hit nélkül, és reménykedtem, mindig reménykedtem, hogy visszatérsz. És mindig visszajöttél, volt, hogy hetekre vagy hónapokra. De legtöbbször pár nap után ismét eltűntél. Az iskolában azt mondták, hasonlítok rád, a függetlenségem, az önállóságom és a dacos tekintetem akár csak a tiéd. De én nem akartam rád hasonlítani, talán épp' a dacosságom utasította el a hasonlatosságot.

Haragudtam-e rád, hogy nélküled kellett felnőnem? Egészen kicsiként imádtalak. Aztán csodáltalak, majd elérhetetlennek éreztelek. Be kellett érnem az együttlét-morzsákkal, amiket elém szórtál. Utáltalak? Nem. Csak már nem éreztem, hogy meg akarsz találni, vagy hogy ügyesnek tartasz. Hiába vártam, hogy előkerülj és pörögj velem, mint a tollpihével a szél, hogy a könnyeim nyom nélkül felszáradjanak. Hiányoztál. Hiányzol. És már hiába kereslek, távolban tátongó sötét szakadék mélyére bújtál, nyomtalanul és visszavonhatatlanul eltűntél. A földön már nem talállak, anya. Talán csak magamban.